

Una dreta a ultrança

MARIA DEL PLA

Primeria de novembre del 2006. Josep Piqué, president dels populars catalans, es posa nerviós. La reedició del tripartit ja és un fet —per més que s'intituli Entesa Nacional pel Progrés— i es rumoreja que ERC retindrà l'àrea de Política Lingüística, la qual dependrà directament de Presidència; és a dir, de Josep-Lluís Carod-Rovira. I

pensant en un futur ple de confrontacions polítiques i tibantors socials a causa d'aquest «malèvol» pacte de govern, Josep Piqué se'n despenja, en l'Informatiu migdia de La2 (10-10-2006), amb unes declaracions en què parla de «l'absoluta normalitat amb què els ciutadans s'expressen en les dues llengües al carrer».

Té raó, Josep Piqué en aquesta afirmació que hem llegit a sobre: pel que fa a les dues llengües oficials que es parlen al carrer, el català i el castellà, els ciutadans les enraonen amb absoluta normalitat. Al carrer i a tot arreu de Catalunya. Perquè, si en la nostra col·lectivitat algun ciutadà hi ha bilingüe, sempre és el parlant català. El monolingüe és el parlant castellà, tossudament girat d'esquena a la llengua i a la cultura de la terra que el rep. I encara diré més. És el ciutadà català qui, de grat o per força, no pot viure a Catalunya solament en català quan surt del cercle familiar o amical. Per què no proveu d'anar a veure una pel·lícula en català en qualsevol cinema? O per què no proveu d'anar a la «Policia Nacional», o a algun jutjat, i presentar-hi una denúncia en català? O per què no us atureu davant un quiosc qualsevol i observeu quantes publicacions hi ha en català i quantes en castellà?

Tot i això, en la catalanofòbica campanya que el PP va orquestrar contra l'Estatut de Catalunya, incloent-hi una recollida de firmes per tot l'Estat espanyol, no hi van faltar sentències com «ETA es converteix en el tutor de la reforma de l'Estatut a Catalunya», en boca d'Ángel Acebes (25-11-2005), o com «S'està fent amb el castellà (a Catalunya) el mateix que en època de Franco es va fer amb el català», en boca de Mariano Rajoy (14-2-2006), o com «No sé si dir que ens tracten com si fóssim jueus a l'Alemanya nazi», en boca d'Esperanza Aguirre (5-6-2006, als militants del PP de Lleida). I va reblar el clau el documental *Ciudadanos*

de segunda, emès la primera quinzena d'abril d'enguany per Telemadrid, la televisió pública de la comunitat que presideix l'esmentada Esperanza Aguirre, en què es presentava el català com una llengua racista, que s'imposa vulgues no vulgues des de l'escola i que genera odi contra els castellanoparlants, fins al punt que el castellà viu en «perill d'extinció» arreu de Catalunya.

Ras i curt: mentida i manipulació del PP sobre la realitat catalana, amb l'objectiu de captar el vot de l'Espanya profunda. Perquè, a Catalunya, l'única cosa que els catalans pretenem és poder-hi viure amb la mateixa normalitat lingüística amb què ho fa un veí de Toledo o un de Coimbra. El problema és que en el PP hi ha molta militància que creu que sí que hi ha una llengua de primera, la seva, que es pot imposar a tothom, perquè «l'espanyol és la llengua comuna», i llengües de segona, com la nostra, les quals sols poden aspirar, com a única normalitat, a fer la viu-viu per casa.

D'aquell centrisme de dreta moderada que temps ha havia pregonat Mariano Rajoy, doncs, o d'aquell gir catalanista del PP no fa gaire, no en queda res, diluïts sota les pressions ideològiques i mediàtiques d'una dreta tan a ultrança com és la Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales (FAES).

Quan veus tot això i analitzes, per exemple, el procés polític que fa pocs

mesos es va seguir a Escòcia, en unes eleccions en què el Partit Nacionalista Escocès, liderat per l'independentista Alex Salmond, superà d'un escó el Partit Laborista i es convertí en la principal força parlamentària del país amb tota la normalitat del món, t'adones que el pensament de l'Espanya profunda és molt més a prop del primitivisme tribal africà que de l'educada sociabilitat escocesa.

Que present se'm fa aquell «i com m'agradaria allunyar-me'n, nord enllà», del poeta Salvador Espriu dins *Assaig de càntic en el temple*, per bé que sé, com ell, que «em quedaré aquí fins a la mort»! ◆

El pensament de l'Espanya profunda és molt més a prop del primitivisme tribal africà que de l'educada sociabilitat escocesa

